

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤΑΓΚΟΣ

Κινητικότητα στο πολιτικό σκηνικό

Μπορεί να μην έχει ιδιαίτερη σημασία για την τύχη της χώρας, ίσως τελικά οι συγκεκριμένες ενδείξεις να μη μακροημερεύσουν ή και τελικά να αποδειχθούν ανεπαρκείς, αλλά το σημερινό πολιτικό σκηνικό δεν φαίνεται ότι θα είναι το ίδιο αύριο. Σίγουρα μετά τις επόμενες εκλογές, ενδεχομένως όμως και πριν από αυτές. Χωρίς κάτι τέτοιο να εγγυάται βελτίωση της πολιτικής ζωής, αν και πολύ δύσκολα θα κατεβάσει ακόμη περισσότερο το επίπεδό της. Παρόλο που στην Ελλάδα η πείρα έχει δείξει ότι συχνά, και ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια, υπάρχει πάτος πιο κάτω από τον πάτο που κάποια δεδομένη στιγμή νομίζουμε ότι έχουμε φτάσει. Με λίγα λόγια δηλαδή, δεν υπάρχει πάτος!

Παρατηρείται λοιπόν κινητικότητα στο πολιτικό σκηνικό που σε ορισμένες περιπτώσεις είναι εμφανής και σε άλλες γίνεται αντιληπτή από ταλαντώσεις και μέσω αισθητήρων. Αυτό αφορά κυρίως τα δύο μεγαλύτερα κόμματα, τον ΣΥΡΙΖΑ που βρίσκεται σήμερα στην εξουσία και τη Ν.Δ. που, σύμφωνα με τα προγνωστικά, θα τον διαδεχθεί. Στα μικρότερα, του μεσαίου χώρου -Δημοκρατική Συμπράταξη και Ποτάμι-, αυτή η κινητικότητα είναι εμφανής, καθώς τροφοδοτείται τόσο από τις ηγεσίες και τα στελέχη τους, άρα από μέσα, όσο και απέξω. Από πρόσωπα της πολιτικής τάξης που προσπαθούν να πλασαριστούν και να παίξουν ρόλο στις εξελίξεις. Κινητικότητα υπάρχει και στον χώρο της Αριστεράς που δεν εκπροσωπείται σήμερα στο Κοινοβούλιο, αν και η έκτασή της δεν μπορεί ακόμη να προσδιοριστεί, ενώ δεν φαίνεται να κινείται τίποτα πέρα από τα γνωστά στο ΚΚΕ και στη Χρυσή Αυγή. Αλλωστε, η προσβασιμότητα

στα συγκεκριμένα κόμματα είναι ελάχιστη έως μηδαμινή.

Στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ επικρατούν αμηχανία και κατήφεια και αυτό είναι εμφανές μετά τις πρόσφατες εξελίξεις και μπροστά στα αδιέξοδα, κάτι που επιτείνουν και τα ευρήματα των δημοσκοπήσεων. Γι' αυτό ο πρωθυπουργός αποφάσισε να εμφανιστεί στη Βουλή προκειμένου να ωραιοποιήσει τα αποτελέσματα του τελευταίου Eurogroup, ώστε να ενισχύσει το πθικό και να περιορίσει την γκρίνια στην Κοινοβουλευτική του Ομάδα. Ασφαλώς ο Τσακαλώτος, με τη χαρακτηριστική «γκρίκλις» ευλωτία του, δεν θα μπορούσε να καταφέρει κάτι τέτοιο. Η αλήθεια είναι ότι δεν υπάρχουν ενδείξεις περί αποσχιστικών τάσεων, όμως η περίπτωση του Ν. Φίλη είναι διακριτή. Ο οποίος Φίλης δεν αρκείται στην άσκηση εσωτερικής αντιπολίτευσης από τα αριστερά, ως συνείδησης του κόμματος, αλλά προσπαθεί πλέον ανοιχτά να υπονομεύσει τη συνεργασία του ΣΥΡΙΖΑ με τους ΑΝΕΛ, άρα και τη σημερινή συγκυβέρνηση. Με αυτή την έννοια δικαιολογείται η άποψη ότι επιχειρεί να προκαλέσει κινητικότητα στο κόμμα του και στην κυβέρνηση.

Στη Ν.Δ. η ενότητα πρέπει να θεωρείται δεδομένη, ενόψει μάλιστα εξουσίας. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεδομένη είναι και η ομοψυχία. Ο Κυρ. Μητσοτάκης κληρονόμησε μια περίεργη κατάσταση, καθώς πολλοί θεωρούσαν ότι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ είναι στην πραγματικότητα τρικομματική αφού συμπεριλαμβάνει πρώην στελέχη της Ν.Δ. και η συνεργασία με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας είναι περισσότερο από αρμονική, σε σημείο που να προκαλεί

ερωτήματα. Για παράδειγμα, οι συνεχείς καταγγελτικές αναφορές του Πρ. Παυλόπουλου στον νεοφιλελευθερισμό εκλαμβάνονται ως «στρώσιμο χαλιού» για να χαρακτηρίζει νεοφιλελεύθερο ο Αλ. Τσίπρας τον Κυρ. Μητσοτάκη. Από την πλευρά του, ο πρόεδρος της Ν.Δ. ακολουθεί σκληρή γραμμή ασκώντας αντιπολίτευση και ταυτόχρονα ζητεί συνεχώς πρόωρες εκλογές. Αλλά ενώ ο ίδιος εμφανίζεται ως ευρωπαϊστής, εκσυγχρονιστής και αποφασισμένος να προχωρήσει σε μεταρρυθμίσεις μόλις έλθει στην εξουσία, 16 βουλευτές του κόμματός του κατέθεσαν ερώτηση ζητώντας να εκπληρωθεί τάμα του Γένους με ανέγερση Ναού του Σωτήρος... Δύσκολη φαντάζει η μόνιμη συμβίωση όλων αυτών.

Στο Κέντρο και στην Κεντροαριστερά, τα πράγματα είναι φανερά. Το Ποτάμι καταρρέει χάνοντας βουλευτές δεξιά και αριστερά, και ήδη υπάρχει «αρραβώνας» με την κίνηση Διαμαντοπούλου - Ραγκούση - Φλωρίδη και βασικό προξενιτή τον Γρ. Ψαριανό. Οι αποστάσεις από τη Δημοκρατική Συμπράταξη και το ΠΑ-ΣΟΚ είναι διακριτές. Την ίδια στιγμή, η σοβούσα αντιπαράθεση της Φ. Γεννηματά με τον Ευ. Βενιζέλο, ειδικά μετά την επάνοδο του Γ. Παπανδρέου, βγαίνει στο φως και δεν είναι μόνο προσωπική η διαφορά. Έχει να κάνει και με την πορεία του κόμματος στο προσεχές μέλλον. Μπορούμε να εικάσουμε ότι το κόμμα αυτό δεν θα φτάσει ως τις εκλογές έτσι όπως είναι σήμερα. Όπως συνήθως, τα πάντα ρει στο Κέντρο και στην Κεντροαριστερά.

ΑΥΓΗ Καρτερός Θανάσης

Αντισταθμιστικά

Προσοχή, προσοχή! Πάλι μπερδεμένοι βρεθήκαμε με τους θεσμούς, τους δεσμούς, και τους εσμούς, πανάθεμά τους. Και ξύνουμε το αριστερό, όλο καρούμπαλα, κεφάλι μας, να καταλάβουμε τι έγινε, τι γίνεται, και τι θα γίνει. Διότι, το ουδέτερο δημοσιονομικό αποτέλεσμα -όσα κόβουμε από τη μια, τόσα δίνουμε από την άλλη- το καταλάβαμε. Εντάξει, και μια χαρά. Αλλά έπονται τα κλιμάκια των δανειστών, οι «μεταρρυθμίσεις» που απαιτούν, οι δύσκολες περικοπές που θέλουν να επιβάλουν. Και το γεγονός ότι όσα συμβούν, θα συμβούν μετά το 2019, ή και μετά το 2020, δεν σημαίνει και «δε βαρέσαι».

Σκότος, ακόμα, πολύ σκότος, επ' αυτών. Κι ας μιλάνε -τι ωραία η τεχνοκρατική αργκόγια «τεχνικές λεπτομέρειες». Σκότος για το τι θα κοπεί και από ποιους. Διότι, αυτό που θέλουν οι δανειστές είναι απλό: Αίμα. Κατά προτίμηση από συνταξιούχους, φτωχούς, και κατατρεγμένους. Να κατεβάσουν το αφορολόγητο. Να περικόψουν πάλι συντάξεις. Άμα καταφέρουν και κόψουν και καμιά γάζα από τα νοσοκομεία, τόσο το καλύτερο. Εκτός πια κι αν περιμένετε να έρθουν και να πιέσουν την κυβέρνηση να πάρει λεφτά από τους βαρόνους, να αυξήσει τον φόρο πολυ-

τελείας, να πετσοκόψει τους «δικούς τους». Και οι δικοί μας, η διαπραγματευτική ομάδα, η κυβέρνηση, ο Τσίπρας, τι θέλουν; Το ακριβώς αντίθετο από ό,τι οι δανειστές. Να κόψουν από κει που υπάρχει λίπος, και να δώσουν εκεί που υπάρχει πετσί και κόκκαλο. Εκείνοι όμως θα έρθουν κραδαίνοντας επί των κεφαλών μας τις φανερές θέσεις του ΣΕΒ και τις κρυφές του Κυριάκου και της ελιτ-είας του. Συνεπώς -γλαύκα εν Αθήναις, το ξέρω, αλλά πώς να μην το πεις;- οι δικοί μας πρέπει να είναι έτοιμοι. Από πού θα κόψουν. Και κυρίως, ποιες κοινωνικές ομάδες θα «αντισταθμίσουν». Στοχευμένα, συγκεκριμένα, εντελώς μετρήσιμα και εξηγήσιμα. Μέχρι να δούμε αυτό το φως το αληθινό -από ποιους παίρνουν, σε ποιους δίνουν-, το όπλο παρά πόδα. Διότι την κυβέρνηση τη σπρίζουμε, τον Τσακαλώτο τον αγαπάμε, τον Μητσοτάκη τον γλεντάμε, αλλά πάνω από αγάπες και γλέντια υπάρχει μια κοινωνία που κουράστηκε ακόμα και να ελπίζει. Κι εδώ δεν χωράει κανένα ουδέτερο αποτέλεσμα. Αν αυτή η κατάσταση δεν αρχίσει να αλλάζει, αισθητά, συγκεκριμένα, αρχίζοντας από τους πιο αδύναμους, καλή αντάμωση στα αντισταθμιστικά...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Συντάκτης: Δημήτρης Κανελλόπουλος

Πώς και δεν οδηγούσε ΣΥΡΙΖόπουλο την Πόρσε;

Δεν θα αναφερθώ διόλου στο τραγικό και τρομακτικό γεγονός με την Πόρσε. Σοκ, δεν βγαίνουν οι κουβέντες. Αλλωστε δεν θεωρώ πολιτικό ή ταξικό ένα τέτοιο ατύχημα, αντί για την Πόρσε θα μπορούσε να είναι ένα οποιοδήποτε άλλο, πιο φθινό αλλά «πειραγμένο», αυτοκίνητο.

Θυμήθηκα απλώς την πολιτική σπέκουλα που έγινε πριν από μερικούς μήνες με ένα άλλο, αντίστοιχο, δυστύχημα στην Αίγινα. Με το ταχύπλοο.

Πως τότε δημοσιογράφοι αλλά και πολιτικοί, εφημερίδες αλλά και κανάλια, προσπάθησαν να συνδέσουν το τραγικό συμβάν με τον ΣΥΡΙΖΑ και κάποιους υπουργούς αφήνοντας πλήθος με υπονοούμενα (όταν δεν μιλούσαν ευθέως).

Τώρα λένε ακριβώς τα αντίθετα και κατηγορούν όσους, κυρίως στα social media γιατί δημοσιογράφους κι εφημερίδες δεν είδα, κάνουν πολιτική σπέκουλα πάνω στα συντρίμια της Πόρσε. Και πολύ σωστά αντιδρούν. Τότε όμως σφύριζαν αδιάφορα αν δεν σιγόνταραν κιόλας.

Προφανώς η φημολογία τότε τους βόλευε. Ενώ η επιχειρηματολογία ταξικής φύσεως τώρα τους μοιάζει αδιανόητη.

Προφανώς και δεν φταίει η Porsche. Προφανώς όμως και δεν έφταιγε ο ΣΥΡΙΖΑ τότε.

Ας αφήσουν τα παιχνίδια μικροπολιτικής όλοι τους όταν υπάρχουν θύματα. Λίγο σεβασμό επιτέλους.